

Hồi 13

Kiếm Anh mắc bẫy bị tiêu thương

Triệu Bán Sơn lại đưa tay mặt xỏ kiếm vào vỏ trên lưng Trần Vũ để tra lại.

Cử động rút kiếm cực kỳ mau lẹ, công lực chặt kiếm rất dỗi tinh thuần, nhãn lực trả kiếm rất chuẩn đích, đều vào hạng hiếm có trên đời.

Quần hào thấy vậy cả kinh thất sắc. Chỉ một chiêu, lão đã kiếm chế được hảo thủ Trần Vũ ở Thái Cực Môn, vung nhát kiếm đã chặt được trường kiếm của hảo thủ Ân Trọng Tường ở Thiên Long Môn. Tài khắc địch chế thắng của Triệu Bán Sơn ra ngoài tiên liệu của mọi người.

Triệu Bán Sơn lạnh lùng hỏi Trần Vũ :

-Sao ? Trần huynh có chịu ra hay không ?

Trần Vũ nét mặt hết xanh lét lại đỏ bừng, trong lòng hoảng hốt không biết làm thế nào ?

Đột nhiên ánh kim quang lấp loáng. Bảy mũi kim tiêu chia ra thượng hạ tả hữu bắn tới Hồ Phỉ.

Nguyên Thương Lão Thái nhận thấy hy vọng báo thù sắp thành ảo mộng, liền nhân cơ hội quần hào đang chú ý nhìn vào Triệu Bán Sơn và Trần Vũ liền phát ra bảy mũi kim tiêu một cách đột ngột. Mụ chỉ cách Hồ Phỉ chừng hơn trượng lại phóng tiêu bất ngờ thì đối phương muốn tránh khỏi cả bảy mũi thật khó khăn vô cùng.

Mười mấy năm mụ hoài bão ý chí trả thù cho trượng phu, lại biết rõ võ công Miêu Nhân Phụng và Hồ Nhất Dao đã đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Nếu động thủ một cách quang minh chính đại tuyệt không hy vọng thủ thắng nên mụ đã bôi chất kịch độc Huyết Phong Hầu vào mũi kim tiêu.

Diễn biến xảy ra đột ngột. Hồ Phỉ la lên :

-Úi chao !

Gã vội nằm sấp xuống. Ba mũi tiêu bắn trên gã có thể tránh khỏi nhưng còn bốn mũi nhằm vào bụng dưới và hạ bàn thì chẳng còn cách nào tránh thoát.

Triệu Bán Sơn tiến ra một bước, vươn cánh tay dài khoa một cái rồi nắm lại. Lão chụp được cả bảy mũi phi tiêu vào lòng bàn tay.

Ngoại hiệu của lão là Thiên Thủ Như Lai. Như Lai là tên hiệu một Đức Phật từ bi tỏ ra lòng dạ lão hiền từ. Còn Thiên Thủ là nói về tài phóng ám khí và tiếp nhận ám khí chẳng khác gì một người có ngàn bàn tay. Môn chụp ám khí đúng là một tuyệt kỹ sở trường của Triệu Bán Sơn.

Mọi người thấy hoa mắt lên một cái mà không rõ lão ra tay thế nào để nắm được hết bảy mũi kim tiêu.

Đừng nói chỉ có bảy mà bảy lần bảy là bốn mươi chín mũi lão cũng chẳng coi vào đâu.

Dưới ánh đèn lửa đầu mũi tên màu hồng thắm. Lão cầm đưa lên mũi người quả thấy mùi thơm liền biết ngay đầu tiêu bôi chất kịch độc.

Triệu Bán Sơn là ông tổ phóng ám nhưng rất căm hận kẻ nào dùng ám khí bôi chất độc.

Người ta thường nói : ám khí nguyên là một thứ khí giới chính phái. Nó nhỏ mà tới được xa nên so với quyền cước, khí giới cũng là một trong tam đại môn về võ học. Chỉ kẻ nào đê hèn mới bôi chất độc và bị khinh rẻ.

Lão quay lại nhìn Thương Lão Thái, vẻ mặt hằm hằm lên tiếng hỏi :

-Vương Duy Dương là bậc anh hùng, lão nhân gia có dạy người bôi chất độc vào ám khí đâu ? Chẳng lẽ lão nhân gia lại dạy người đánh lén một cách hèn hạ ? Huống chi dùng thủ đoạn đánh lén bằng ám khí bôi độc đối với một thằng nhỏ càng đáng khinh bỉ.

Lão nói mấy câu này đại nghĩa lắm liệt khiến Vương thị huynh đệ không khỏi ngấm ngầm hổ thẹn. Thương Lão Thái thấy Vương thị huynh đệ lảng lạng cúi đầu liền lớn tiếng hỏi lại :

-Người là cái thá gì mà đến Thương Gia Bảo khinh người ? Chỉ tiếc tiên phu ta là Thương Kiếm Minh chết rồi, trong Bát Quái Môn không còn anh hùng hảo hán. Con ta còn nhỏ tuổi, ta là phận đàn bà đành chịu để người khinh thị.

Đột nhiên mục khóc rống lên nói tiếp :

-Kiếm Minh chàng hỡi ! Chàng chết đi rồi, Bát Quái Môn chỉ còn lại một lũ chó má đi bợ đỡ người ngoài, không một kẻ nào khí phách hào hùng giữ được cái danh cho môn hộ nữa. Kiếm Minh chàng hỡi ! Mai đây tiện thiếp cho thằng con cả đầu Thái Cực Môn để gã khỏi chịu cảnh mặt tro mày muội trên chốn giang hồ. Cả một lũ chúng để người ta khinh rẻ. Thương Kiếm Minh ! Nếu biết sớm người anh hùng đã quá cố không còn ai nối gót thì chẳng thà bỏ thanh Bát Quái Đao này vào trong quan tài cho khỏi bị nhớ nhức.

Mục khóc một tiếng lại thóa mạ mấy câu. Mục quăng Bát Quái Đao xuống đất, dẫm chầm lên, nhổ nước bọt vào.

Anh em họ Vương tức giận vô cùng nhưng không tiện đồng môn gây lộn trước người ngoài.

Triệu Bán Sơn nóng lòng đem Trần Vũ đi nhưng thấy Thương Lão Thái dùng thủ đoạn tàn độc đối phó với Hồ Phi, lão nghĩ rằng mình mà bỏ đi thì thằng nhỏ kia tất lọt vào tay độc thủ.

Tuy lão chẳng có dây dưa gì với Hồ Phỉ nhưng giữa đường thấy chuyện bất bằng chẳng thể nhắm mắt bước qua.

Lão liền nhìn Vương thị huynh đệ chấp tay nói :

-Thằng nhỏ này để tại hạ đưa đi. Ngày sau sẽ có dịp tạ lại tấm thịnh tình của hai vị.

Vương Kiếm Anh chưa kịp trả lời, Thương Lão Thái lại vừa khóc vừa la :

-Kiếm Minh hỡi ! Chàng chết là hết cả nhưng khỏi nhìn đến những chuyện mất mặt này. Sư đệ của chàng mang tiếng là một tay hảo thủ ở Bát Quái Môn nhưng bản lĩnh không bằng một đứa nhỏ mười mấy tuổi. Cả thanh đao giữ nhà cũng bị người đoạt mất. Sư huynh của chàng càng sợ thằng nhỏ, chỉ mong gã dời xa cho lạ.

Vương Kiếm Anh bị mụ chửi móc không nhẫn nại được lớn tiếng quát :

-Câm miệng đi !

Hắn quay sang nhìn Triệu Bán Sơn nói :

-Triệu Tam Gia ! Vừa rồi người vợ của tặc sư đệ nói gì Tam Gia đã nghe rõ. Chẳng phải tại hạ không nể mặt Triệu Tam Gia nhưng để thằng nhỏ này ra đi như vậy thì Bát Quái Môn không còn đất đứng trên chốn giang hồ, tại hạ cũng chẳng còn mặt mũi nào làm người nữa.

Triệu Bán Sơn nghĩ thầm :

-Hắn nói câu này là tình thật.

Lão quay sang bảo Hồ Phỉ :

-Người đắc tội với hai vị Vương sư phó trong trường hợp nào ? Mau đập đầu xin lỗi đi rồi hãy theo ta !

Triệu Bán Sơn là tay già dặn nhưng lần này lão lâm lộn. Vừa rồi lão thấy Hồ Phỉ đánh lộn với Thương Lão Thái, thân thủ gã tuy không kém cỏi nhưng dù sao cũng là một đứa nhỏ. Ngờ đâu Hồ Phỉ bản tính cao ngạo khi nào chịu cúi đầu van xin một cách dễ dàng ?

Gã cười hỏi :

-Triệu Tam Gia ! Tam Gia bảo họ đập đầu trước tiểu tử ư ? Tiểu tử không dám đâu.

Triệu Bán Sơn ngạc nhiên lắm lắm :

-Sao thằng nhỏ này lại tranh hơn đến thế ?

Vương Kiếm Anh cũng tưởng Hồ Phỉ xin lỗi rồi hạ đài, không ngờ lại nghe gã trả lời như vậy, trong lòng phần nộ đến cực điểm. Có điều hắn không muốn lộ ra trước mặt Triệu Bán Sơn mình là người thiếu công phu hàm dưỡng nên ráng giữ vẻ thản nhiên nói :

-Tiểu huynh đệ ! Võ công của tiểu huynh đệ khá lắm, trách nào tiểu huynh đệ chẳng có tính cuồng ngạo. Nào ! Vương mỗ muốn lãnh giáo mấy cao chiêu.

Hồ Phỉ nhảy vào giữa sảnh đường, vung quyền đánh véo một cái nhằm đấm vào mũi Vương Kiếm Anh.

Wương Kiếm Anh tùm tùm cười, tiện tay đánh ra một chưởng.

Phát chưởng này đánh ra nhẹ nhàng nhưng tới nửa chừng rít lên vù vù xô vào mặt Hồ Phỉ.

Triệu Bán Sơn lẩm bẩm :

-Võ công gia truyền của họ Vương rất cao thâm. Chưởng kinh của y quả nhiên không phải tầm thường.

Lão sợ phát chưởng của Vương Kiếm Anh đánh trọng thương Hồ Phỉ liền nghiêng người về phía trước một chút đề phòng gặp lúc nguy cấp là phóng chưởng đánh vào hậu tâm họ Vương để tiêu giảm chưởng lực của hắn.

Ngờ đâu thân pháp Hồ Phỉ mau lẹ dị thường. Gã nghiêng người một chút khiến phát chưởng của Vương Kiếm Anh đánh trệch đi.

Nhưng Vương Kiếm Anh là đệ nhất cao thủ trong Bát Quái Môn hiện nay, tả chưởng đánh chên chéch tới, hữu chưởng không ngừng đưa từ phía trên mé hữu đánh xéo xuống dưới mé tả.

Hồ Phỉ giơ song quyền lên ! Chát một tiếng. Phát chưởng kia đánh trúng vào thoi quyền của gã.

Hồ Phỉ la hoảng :

-Trời ơi ! Đau quá !

Đột nhiên gã ra chiêu Trầm Trư Cầm Nã. Gã vươn tay chụp vào huyệt Khúc Trì bên trái Vương Kiếm Anh. Chiêu này cực kỳ quái dị.

Wương Kiếm Anh sửng sốt lùi lại một bước.

Thương Lão Thái và Mã Hành Không đưa mắt nhìn nhau, trong lòng tự hỏi :

-Tại sao thằng nhỏ này lại biết sử quái chiêu đó ?

Nguyên bữa trước, Diêm Cơ cướp tiêu. Hắn động thủ cùng Mã Hành Không đã thi triển mười mấy quái chiêu. Trong đó có chiêu Trầm Trư Cầm Nã.

Wương Kiếm Anh lùi lại một bước rồi sử chiêu Mãnh Hồ Phục Trang, vươn tay ra chém vào cánh tay trái Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ xoay chuyển nửa mình móc chân đá ngược thành quái chiêu Câu Thoái Phân Thích.

Diễn biến này dĩ nhiên khiến cho bọn Mã Hành Không phải kinh ngạc, cả nhân vật biết nhiều rộng là Triệu Bán Sơn cũng lấy làm kỳ.

Wương Kiếm Anh thấy chiêu pháp của Hồ Phỉ có ẩn ý làm nhục mình, hắn tức giận tự nhủ :

-Nếu không cho thằng lỏi này nếm mùi đau khổ, tất có người coi thường Bát Quái Môn.

Tuy hấn động thủ với Hồ Phỉ mà thực ra hấn không coi thằng nhỏ là đối thủ. Mỗi chiêu mỗi thức của hấn hoàn toàn phô trương cho một đại hành gia đứng bên là Triệu Bán Sơn theo dõi. Hấn ra tay ngưng trọng, di chuyển đúng phép, không dám để mất địa vị đại danh gia chút nào.

Vì trong lòng có ý nghĩ khác hấn không lo chiêu số kém bề tàn độc mà chỉ sợ Triệu Bán Sơn coi thường.

Trường hợp này khiến cho chưởng pháp của Vương Kiếm Anh rất kín đáo, chẳng có chỗ nào sơ hở nhưng muốn kiếm chế đối phương trong mấy chiêu lại không thể được.

Thương Bảo Chấn khổ công rèn luyện Bát Quái Chưởng từ thuở nhỏ thấy vị đại sư bá này ra tay bình thường chẳng có gì chi kỳ dị, lại sử toàn những chiêu số thiển cận nhất trong Bát Quái Chưởng, gã cho là sư bá uly ky Triệu Bán Sơn, chỉ kéo dài cuộc đấu chứ không có ý trả thù cho phụ thân nên trong lòng gã ngấm ngầm oán thán.

Gã có biết đâu chưởng pháp của Vương Kiếm Anh trong cái bình thường đã ẩn giấu những công phu rèn luyện mấy chục năm.

Ban đầu Hồ Phỉ còn nhảy nhót tung ra những quái chiêu nhưng về sau gã hoàn toàn bị chưởng phong của đối phương vây bọc.

Vương Kiếm Anh huy động chưởng lực dần dần đưa Hồ Phỉ vào chỗ bị kiếm chế. Mỗi quyền gã đánh tới, mỗi cước gã ra lập tức đụng phải Bát Quái Chưởng đẩy ngược lại.

Giả tử lúc này Vương Kiếm Anh muốn phát huy kinh lực đả thương Hồ Phỉ thật chẳng khó gì nhưng hấn muốn phô trương thân thủ trước mặt Triệu Bán Sơn, quần cho Hồ Phỉ sức cùng lực kiệt đến phải có chuyện gì.

Nên biết võ thuật khó nhất là luyện đến được trình độ này. Cất vật nặng cũng như vật nhẹ, dùng sức không phải phí sức, phát kinh mà không cần vận động nội lực. Những võ học danh gia chỗ tối hậu là ming đưa mình vào cảnh giới này. Còn lúc tỷ đấu mà quát tháo hùng hổ cho toát mồ hôi, hơi thở hồng hộc, dĩ nhiên là hạ cách kém nhất.

Triệu Bán Sơn hiểu chỗ dụng ý của Vương Kiếm Anh, tự nhủ :

-Đã vậy thì thằng nhỏ này tạm thời chưa lo gì đến tính mạng, ta hãy coi xem gã còn chống chọi được bao lâu ?

Lão thấy Hồ Phỉ không tự chủ được để chưởng lực của đối phương làm cho chuyển động. Chân gã bước loạng choạng, đột nhiên người gã lảo đảo. Tay mặt chống xuống đất, hai chân đồng thời quét ngang.

Đây là một quái chiêu.

Vương Kiếm Anh nhảy lên tránh khỏi.

Hồ Phỉ ngồi dậy. Hai chân đá theo kiêu liên hoàn. Chớp mắt đã phóng ra bảy tám cước. Chiêu thức vừa quái dị vừa thần tốc.

Trong quyền pháp có chiêu số Liên Hoàn Uyên Ương Thoái nhưng chân trái đá ra rồi, chân phải đặt dưới đất. Đá liên hồi vẫn phải có trước có sau, dù mau lẹ cũng có hạn độ.

Đằng này Hồ Phỉ ngồi dưới đất, hai chân đá lên không như giã giò, phóng cước hanh như điện. Diễn biến này khiến cho Vương Kiếm Anh tay chân luống cuống.

Mã Hành Không và Thương Lão Thái lại đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng :

-Quái chiêu này Diêm Cơ chưa hiểu. Xem chừng thằng nhỏ đây học võ còn nhiều hơn hẳn.

Hai người đoán rất đúng.

Hồ Phỉ xoay mình, lập tức hai khuỷu tay thúc về đằng sau.

Hiện thời gã và Vương Kiếm Anh xây lưng đụng vào nhau. Người Hồ Phỉ thấp lùn, ra chiêu lại mau lẹ. Khuỷa tay gã thúc trúng đít Vương Kiếm Anh.

Mông đít bấp thịt đây. Hồ Phỉ lại là người nhỏ sức yếu, gã ra chiêu bằng khuỷu tay chẳng thể đả thương được đối phương.

Mọi người bàng quang không nhìn được phải phì cười.

Vương Kiếm Anh nổi nóng, xoay mình phóng chưởng đánh véo vào trước ngực Hồ Phỉ.

Lúc này mặt hấn hung dữ chẳng còn chi là phong độ ung dung nữa. Hấn muốn đả thương ngay tên trẻ nít giao hoạt khả ố dưới bàn tay mình cho bỏ ghét.

Triệu Bán Sơn thở dài nghĩ bụng :

-Vương Duy Dương oai danh lừng lẫy đất Hà Sóc nhưng con lão lại thua phụ thân nhiều lắm.

Một mặt lão theo dõi cuộc đấ, mặt khác khóe mắt cũng không rời Trần Vũ, quyết chẳng để cho hấn thừa cơ tẩu thoát.

Hồ Phỉ thấy song chưởng của đối phương đánh rát như gió táp mưa sa, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Vương Kiếm Anh là tay cao thủ hạng nhất võ lâm, Hồ Phỉ chỉ ý vào những quái chiêu gia truyền trong quyền phổ. Đối phương chưa biết nên hạ thủ có điều ứ kỵ, gã mới miễn cưỡng chống chọi được một lúc rồi sau lâm vào tình trạng nguy ngập.

Thực ra trong Hồ Gia Quyền Phổ ghi những quái chiêu này chỉ để dùng vào việc luyện công, mục đích là rèn luyện thân thủ chứ không mong khắc địch chế thắng. Những chiêu số chân chính cùng người động thủ chếp vào nửa sau quyền phổ thì Hồ Phỉ công lực chưa đủ, khó bề lĩnh hội, chỉ thi triển được mấy chiêu thức dùng làm căn bản cho việc luyện công. Nếu những tay đại hiệp nổi tiếng một thời như bọn Phi Thiên Hồ Ly, Hồ Nhất Dao lúc cùng người động thủ cũng đưa ra những chiêu quái dị bất luận, bất loại này, chẳng hoá ra tự chôn danh dự mình ?

Lại đấu thêm mười mấy chiêu, Hồ Phỉ né tả tránh hữu cực kỳ khổ sở.

Đột nhiên Vương Kiếm Anh tả chưởng đưa ra ngoài, Hồ Phỉ né mình qua mé hữu tránh khỏi. Vương Kiếm Anh tay mặt ra chiêu Du Không Thám Trảo đánh xéo lại. Chiêu này rất gấp rút. Hồ Phỉ vội hạ thấp vai xuống, tuy chưởng lực của đối phương đã giảm đi bảy thành mà gã còn bị hất té.

Quần hào bật tiếng la hoảng.

Vương Kiếm Anh lại phát chưởng đánh xuống.

Triệu Bán Sơn cả giận nghĩ thầm :

-Hắn là một nhân vật thành danh, thằng nhỏ đã bị té sao còn hạ độc thủ ?

Công phu Thái Cực Quyền của lão tuyệt ở chỗ phát động sau mà đến trước, kêu bằng Hậu Phát Phế Nhân. Chiêu số của địch nhân càng mạnh bao nhiêu thì bên mình càng thu hiệu quả lớn bấy nhiêu. Lão chỉ chờ cườm tay của Vương Kiếm Anh gần tới Hồ Phỉ là lập tức phóng chưởng giải cứu.

Đột nhiên ánh thanh quang lấp loáng. Vương Kiếm Anh vội thu tả chưởng về, nghiêng mình đi, đưa chân lên.

Nguyên Hồ Phỉ lúc té xuống ngó thấy nửa thanh kiếm bên mình.

Đó là khúc kiếm gãy của ạn Trọng Tường còn bỏ đó. Trong lúc nguy cấp Hồ Phỉ lượm lấy chĩa lên làm cho bàn tay địch nhân đánh xuống.

Gặp diễn biến kỳ ảo này, nếu Vương Kiếm Anh không né tránh mau lẹ thì bàn tay sẽ bị đâm trúng.

Hồ Phỉ tâm tư cực kỳ linh mãnh. Gã đắc thủ rồi lập tức lăn người tới. Tay trái bám xuống đất, tay mặt dùng kiếm gãy cắt một mảnh vạt áo để bọc lấy khúc kiếm rồi cười nói :

-Vương đại gia ! Cánh tay tại hạ ngắn quá mà cánh tay đại gia lại dài. Như thế thì hai người chúng ta tỷ võ không được công bằng. Bây giờ tại hạ tiếp tay mặt cho dài hơn một chút, nếu đại gia thấy sợ thì lấy Bát Quái Dao ra chiến đấu.

Từ đời Phi Thiên Hồ Ly trở xuống, Hồ Gia trải mấy đời đều trí kế hơn người. Hồ Phỉ biết mình tay không chẳng thể địch lại liền thừa cơ lượm thanh kiếm gãy làm binh khí. Nhưng gã sợ đối phương cũng sử dụng đao kiếm liền đưa lời khích tướng trước.

Vương Kiếm Anh địa vị cao cả, dù biết mình thua thiệt cũng đành, khi nào chịu dùng đao đối phó với gã. Hắn cho là dù gã có cầm một thanh kiếm gãy cũng chẳng làm gì nổi. Hắn háng đặng một tiếng ra chiêu cầm nã trong Bát Quái Chưởng toan bắt lấy cổ tay cầm kiếm của Hồ Phỉ. Tay trái hắn phát huy kinh lực nhắm đánh vào mặt gã.

Hồ Phỉ xoay mũi kiếm lại dùng làm cây Nga Mi Thích để ra chiêu. Tay trái gã đột nhiên đưa lên lột cái mũ da trên đầu xuống cầm lấy cười nói :

-Tay mặt tại hạ có mũi kiếm, tay trái có lá mộc, thử coi các hạ còn làm gì được nữa không ?

Gã giơ cái mũ ra để ngăn chặn tay trái đối phương.

Vương Kiếm Anh mắng thầm :

-Thằng lỏi thối tha này ! Mi đỡ đòn như vậy thì tay trái tất nhiên phải gãy.

Hắn tăng gia kinh lực đạo đập tay vào cái mũ.

Đột nhiên Vương Kiếm Anh " ối " lên một tiếng, nhảy lùi lại hơn trượng.

Tiếng rú của hắn rất thê thảm tựa hồ bị trọng thương.

Quần hào nhìn lại thấy lòng tay hắn máu chảy đầm đìa, chẳng hiểu vì sao mà bị thương ?

Vương Kiếm Anh phần nộ đến cùng cực, trở tay vào mặt Hồ Phỉ quát mắng :

-Người... người dẫu vật gì trong cái mũ kia ?

Hồ Phỉ đặt mũ đội lên đầu. Trong tay trái gã cầm một mũi kim tiêu. Gã cười đáp:

-Đây chính là ám khí của Bát Quái Môn chứ đâu phải của tại hạ đem đến. Tại hạ vừa tiện tay lượm được một mũi định đem về chơi nhưng các hạ nhất định phanh phui cho ra sự thật. Được rồi ! Mũi kim tiêu nhỏ bé này, tại hạ cũng chẳng báu gì.

Gã nói rồi giơ tay lên nhằm trước ngực đối phương bắn tới.

Vương Kiếm Anh nghiêng mình vờn tay ra bắt mũi kim tiêu. Hắn nghiêng mình trước rồi mới vờn tay đủ tỏ hắn vẫn có lòng uy kỵ Hồ Phỉ, hắn sợ thủ pháp phóng tiêu của gã cũng quái dị, nếu bắt sống để mũi tiêu vào trúng ngực thì nguy.

Ngờ đâu hắn vờn tay ra chụp vào quăng không. Hồ Phỉ đưa thủ thế phóng tiêu về phí trước mà thực ra đã vận kinh vào ngón tay bật mũi kim tiêu ra đằng sau.

Thương Lão Thái đứng ở phía sau Hồ Phỉ bỗng thấy ánh vàng lấp loáng. Mũi kim tiêu đã bay tới trước mặt, mục vội rụt đầu xuống.

Xẹt một cái.

Mũi kim tiêu xuyên vào búi tóc mục làm cho rung rinh. Thương Bảo Chấn kinh hãi nhảy xổ lại trước mặt mẫu thân hỏi :

-Má má ! Má má có bị thương không ?

Từ lúc Hồ Phỉ động thủ, cơ hồ mỗi chiêu mỗi thức đều quái dị khiến người ta khó nổi đề phòng. Cách phát tiêu quái dị này càng khiến mọi người hoang mang.

Quần hào thấy Thương Lão Thái chỉ khe cái chết chừng sợi tóc lại càng kinh hãi.

Triệu Bán Sơn vuốt râu nghĩ thầm :

-Cách giơ tay lên phía trước mà phóng tiêu về phía sau nguyên là môn sở trường của ta. Nếu ta mà động thủ thì đến mười mục Thương Lão Thái cũng phải chết hết. Thằng nhỏ này làm bộ chân thực hãy còn kém ta nhiều lắm.

Thương Lão Thái chưa hết bỏ vĩa la lên :

-Đại sư huynh ! Hãy giữ lấy huyết mạch môn. Đầu mũi tiêu có chất độc.

Thương Bảo Chấn run lên nói :

-Tiểu tử đi lấy thuốc giải.

Gã nói rồi chạy vào nhà trong.

Vương Kiếm Anh tính tình cũng thâm độc chẳng kém gì tiên phụ hắn, lòng bàn tay hắn bị tiêu thương làm ngứa ngáy tê nhức. Hắn nghe Thương Lão Thái nói vậy, tay mặt xé mảnh vạt áo buộc chặt cổ tay trái lại. Mặt hắn xám xanh.

Vương Kiếm Kiệt rất quan tâm đến huynh trưởng vội chạy lại buộc giúp.

Vương Kiếm Anh hất tay trái lên quát :

-Lui ra !

Vương Kiếm Kiệt không đề phòng bị hắn hất tay, phải lùi lại hai bước. Hắn ngạc nhiên la lên :

-Đại ca !

Vương Kiếm Anh giờ bàn tay bị thương lên đánh xuống đầu Hồ Phỉ. Chân hắn sử tuyệt chiêu Du Thân Bát Quái Chưởng xuất ra.

Bây giờ hắn quyết chẳng dung tình muốn giết cho bằng được thằng nhỏ khả ố và xảo quyệt.

Hồ Phỉ từ khi học thành võ nghệ, lần đầu tiên gã đối địch với Thương Bảo Chấn. Kế đó đối chiến với Thương Lão Thái và Vương Kiếm Kiệt. Bây giờ lại đấu chưởng với Vương Kiếm Anh là đối thủ thứ tư. Gã càng đánh lâu trong lòng càng sáng suốt, không sợ sệt gì nữa. Gã hết sức dùng cái khéo để bổ xung vào chỗ không đủ sức.

Gã đã lãnh giáo chiêu số Du Thân Bát Quái Chưởng ở nơi Vương Kiếm Kiệt.

Lúc đó gã chân tay luống cuống, xuýt nữa mất mạng dưới lưỡi đao đối phương.

Hiện giờ gã đã hiểu rõ chỗ ảo diệu bên trong, biết rằng nếu mình cũng xoay chuyển loạn lên theo địch nhân tất đi vào chỗ đầu nhức mắt hoa.

Chỉ trong chớp mắt, Vương Kiếm Anh đã xoay đến phía sau Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ chợt nhớ tới trong Hồ Gia Quyền Phổ có môn Tứ Tượng Bộ. Bộ pháp tuy đơn giản nhưng tựa hồ có thể dùng được.

Gã không kịp suy nghĩ nhiều, vừa thấy địch nhân chuyển tới sau lưng, lập tức khoa chân tiến về phía trước một bước đã đánh tới hậu tâm đối phương.

oOo